

Örnek, Sedat Veyis 1962 “Acı Bal”, *Su Dergisi*, Eylül, Yıl 2, Sayı 19, 10.

ACIBAL

Sedat Veyis ÖRNEK

Dağ başında sayılırız. Yanımız, yöremiz yoksul köylülerle dolu. Kel tepeler, bomboz uzanan Gürün-Malatya şosesi, az deneli sarı ekin sapları.. Bir tahta sofraya üzerine yoğurt, bal çıkarıyorlar. Baldan bir-iki yiyoruz. İlk elpençe divan duruyorlar, merhaba diyorlar, gözümüzün ta içine bakıyorlar. Birisi var, ağzını bıçak açmıyor. Kötü düşüncelere dalmış. "Şo mu? Başında tam onbir baş horantası var, Efendi! Bu yıl ekini heç eyi çıkmadı. Kötü kötü düşünmesin de n'etsin? Ekmek derdi bu. Köylü milletine ekmek deyip, duracağı" Muhtarın şomu dediği adam, kavruk yüzlü, elleri şerha şerha yarılmış, kırklık bir köylü. "Örsen bin yaşında dersin. Naçarlığının, yoksulluğunun üstüne bir eski zaman bağdaşı kurmuş, oturmuş. "Köylü milleti bu. Girer, çıkar ekmeğe zorlar. Daha yarı kış demeden, uşak-devşek unu, bulguru bitirir."

Alıp başımızı gidiyoruz. Şoför Kâzım, "Ben bu köyleri iyi bilirim" diyor. "Müfettiş İlhan Beyle mekteplere az mı süt tozu, üzüm, incir dağıttık." Üzüm ve incir bu Orta Anadolu bozkırında bir masal meyvesi, Babil'in Asma Bahçelerinde ballanmış buğulu mürdüm erikleri gibi geliyor bana.

Sonra ağzı dili bağlanmış kadınlar, şoncağız kızlar, yavrular... Şöyle

ağzı dolusu gülmeyi bilmemişler, portakalı, dutu, ayvayı bilmemişler, serin odalarda uğrun seviyi bilmemişler Vay be! Alınlarını örtmüşler, gözlerini örtmüşler, gün ışığına karşın yaşamalarını örtmüşler. Sonra allı-morlu yataklarının en çiçekli yerine ikiz çocuklar doğurmuşlar. Biri, daha ak soluğu, ak tülbentleri üflemeden göçüp gitmiş, anası bilmemiş. Uzaktan tarla kuşları uçuşmuşlar, o kadar. Öteki ananın kuru memelerine yapışmış, otun çiçeğin az olduğu. Ve mezarlar köylerden büyük, büyük, vay büyük! Selvilerde çocuk yelleri esmekte. Bu nasıl bir ürizgâr, bacım?

Eğri Köprü'yü döndün mü akşam kartal gibi iniyor Arkamızda bomboz Gürün-Malatya şosesi, arkamızda yoksul köylüler.. Uyku kötü haberler gibi uğrun uğrun gelir Düşsüz, gözsüz, kırpiksiz bir uyku. Ve belki, nasırlı, şerha şerha yarılmış, bir köylü elinin yanı başında yatan kadının uyluklarına uzanmak için kıpırdayışı. Ama uyku. Uyku gücünü, kuvvetini alıp götürmüştür. Sevisiz, ağızsız.

Önümüze bal-ekmek çıkarmışlardır. Buyur etmişlerdir. Varını veren utanamıştır. Ama bal acıdır, Ağulu otların, zakkum çiçeklerinin balıdır Kuldurgan, deli arıların. İşte ağzımız bu yüzden acıdır. Ağzımız zahir-zemberektir gayril